

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 419/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

<i>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>
--

wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 24 lutego 2023 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 33/23

<i>Podmiot wnoszący apelację</i>

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

<i>Granice zaskarżenia</i>

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. naruszenia przepisów prawa procesowego, a w szczególności:</p> <p>- art. 193 kpk w zw. z art. 201 kpk poprzez brak dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii chirurga dla ustalenia, czy zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonego P. K. narażało go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># 1. niezasadny</p> <p># 2a.zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># 2b.niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># 3. częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

uszczerbku na zdrowiu w sytuacji, gdy ustalenie tych okoliczności, mających kluczowe znaczenie dla sprawy i właściwej kwalifikacji prawnej czynu, wymagało wiadomości specjalnych, i wymuszało powołanie biegłego posiadającego takie wiadomości specjalne,

- art. 393 § 1 kpk w zw. z art. 394 kpk w zw. z art. 410 kpk polegający na błędnym ujawnieniu przez sąd podczas rozprawy w dniu 24 lutego 2023r. notatek urzędowych, w tym w szczególności z k. 1 i k. 18 oraz poczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych (związanych z powodem interwencji policji), w sytuacji gdy ich ujawnienie bez odczytania było zakazane, albowiem dotyczyły okoliczności i przebiegu zdarzeń zarzucanych oskarżonemu i wymagały sporządzenia protokołu;

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a mianowicie przez błędne ustalenie, iż a. oskarżony dopuścił się narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wskutek kilkukrotnego uderzenia pałąk teleskopową w ramię, przedramię oraz głowę,

czym spowodował u niego naruszenie czynności narządów ciała na czas trwający nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu Kodeksu karnego, gdy z treści zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że zachowanie oskarżonego nie naraziło pokrzywdzonego na takie skutki, nie stanowiła o powyższym opinia biegłego sądowego, a wniosek sprzeczny z tą opinią wymagał co najmniej wiadomości specjalnych, których sąd nie posiadał, gdzie w tej sytuacji ustalenie przeciwne wnioskowi opinii dopuszczalnej w sprawie było prawnie niedopuszczalne,

b. czyn oskarżonego miał charakter chuligański, podczas gdy zachowanie oskarżonego w dniu 4 października 2022r. nie było publiczne i nie wyniknęło z rażącego naruszenia porządku prawnego, lecz było wynikiem istniejącego sporu pomiędzy K. S. (1) a P. K., w sytuacji, gdy dzień przed przedmiotowym zdarzeniem pokrzywdzony groził oskarżonemu, co niejako skłoniło K. S. do przybycia do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego celem przeprowadzenia z nim rozmowy;

3. zarzut rażącej niewspółmierności w

	<p>sensie surowości wymierzonej sprawcy kary (tj. kar jednostkowych i kary łącznej), bez uwzględnienia stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, bez uwzględnienia okoliczności przedmiotowych i podmiotowych po stronie K. S., tj. jego przyznania się, złożenia obszernych wyjaśnień, szczerych przeprosin oraz bez uwzględnienia wysokości kar, na jakie zgodził się tak oskarżony, jak i pokrzywdzony i prokurator - w ramach złożonego wniosku o dobrowolne poddanie się karze; a odnośnie kary łącznej: bez uwzględnienia podobieństwa czasowego obu czynów i tego, że wejście przez oskarżonego w posiadanie narkotyków wiązało się z poszukiwaniem środków, które miały mu pomóc w opanowaniu emocji, z którymi sobie nie radził na skutek długotrwałego konfliktu z pokrzywdzonym;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna w takim stopniu, iż na skutek jej wniesienia zaistniały podstawy do zmiany zaskarżonego</p>		

wyroku, poprzez zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynu związanego z zachowaniem oskarżonego wobec pokrzywdzonego P. K. (czyn przypisany w punkcie 2 wyroku), a w konsekwencji poprzez zmianę rozstrzygnięcia o reakcji karnej co do wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności za ten czyn oraz o wysokości kary łącznej. W pozostałym zakresie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podkreślić należy, iż nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego w zakresie czynu przypisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia, prawidłowo ocenił dowody dotyczące tego zdarzenia oraz dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych związanych z posiadaniem przez K. S. (1) narkotyków. W szczególności nie przekonuje zarzut związany z obrazą wskazanych przepisów postępowania, które miała się przejawiać w ujawnieniu przez sąd meriti wskazanych notatek urzędowych. Nie jest bowiem tak, jak stara się to wykazać apelant, by na podstawie materiału dowodowego, jakim były

owe notatki (k.1 i k.18), sąd rejonowy dokonywał jakichkolwiek ustaleń związanych z przypisanymi oskarżonemu czynami, w znaczeniu zaistnienia popełnienia przestępstw. Nie jest takim w szczególności zapis zawarty w uzasadnieniu orzeczenia, iż w dniu 20 października 2022r. oskarżony został zatrzymany w związku z informacją (operacyjną) , że rozprowadza narkotyki i będzie takowe prznosił przy sobie. Sam oskarżony nie przeczył, że narkotyki ma/miał (zostały mu wówczas odebrane), a jedynie twierdził, iż szedł je wyrzucić, a nie udostępniać. Oskarżonemu nie postawiono zarzutu sprzedaży czy udzielania komukolwiek narkotyków, stąd zacytowany zapis pisemnych motywów wyroku, pomimo iż wynika ze spornej notatki, w żadnym względzie nie jest przejawem takiej obrazy przepisów postępowania, która miałyby mieć wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku (art. 438 pkt 2 kpk).

Inaczej ma się rzecz z czynem przypisanym K. S. (3) w punkcie 2 wyroku. W zakresie tego czynu, apelacja obrońcy okazała się być o tyle skuteczną, że jej wniesienie spowodowało zmianę jego opisu i

kwalifikacji prawnokarnej tego czynu. Przy wydaniu zaskarżonego wyroku w zakresie czynu przypisanego w punkcie 2 wyroku tj. czynu związanego z zachowaniem podjętym przez oskarżonego wobec P. K., sąd rejonowy nie sprostął wymogom związanym z dokonaniem właściwych ustaleń faktycznych i jego ustalenia, związane głównie z zamiarem sprawcy oraz spowodowaniem określonego dla pokrzywdzonego niebezpieczeństwa, ostatek się nie mogą. Apelant przekonująco wykazał, iż wnioski wyciągnięte przez sąd meriti, w szczególności wnioski co do powagi zachowań oskarżonego wobec zdrowia pokrzywdzonego całkowicie pomijają opinię biegłego chirurga, który opiniował w sprawie. Sąd odwoławczy zważył, iż sąd rejonowy popadł w wewnętrzną sprzeczność, albowiem z jednej strony w żadnym fragmencie swoich pisemnych wywodów nie stwierdził, by opinia sądowa dopuszczona w sprawie była niewiarygodna (nie mówiąc już o tym, by wskazał w jakiej części oraz dlaczego), a dodatkowo w ślad za tą opinią ustalił spowodowanie obrażeń ciała wymienionych przez biegłego z jego

kwalifikacją prawnokarną skutków uderzeń – poniżej siedem dni w rozumieniu Kodeksu karnego, a jednocześnie za „oczywistą oczywistość” uznał to, że kilkakrotne łączne uderzanie pokrzywdzonego pałką teleskopową w głowę, ramię i przedramię, to narażenie bitego na spowodowanie utraty życia albo ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 160 § 1 kk.

Sąd I instancji ustalił, że P. K. doznał urazu głowy z pogrubieniem tkanek miękkich na sklepiści głowy wraz z ranami tłuczonymi, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas trwający nie dłużej niż 7 dni. Ustalenie to jest w pełni zgodne z opinią biegłego chirurga. Jednocześnie, w ocenie tego sądu, kilkakrotnie uderzenie pokrzywdzonego metalową pałką teleskopową w ramię, przedramię oraz głowę (jedno), właśnie z powodu użytego narzędzia oraz miejsca na ciele, w jakie godziły razy, samo w sobie pozwalało już na postawienie tezy o bezpośrednim narażeniu P. K. na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Taki wniosek jest

nieuprawniony i zbyt uproszczony. Faktycznie użycie pałki teleskopowej i cios wymierzony w głowę, sam w sobie, w określonych stanach faktycznych, może być przejawem narażenia na śmierć człowieka, czy nawet chęci pozbawienia go życia - tyle tylko, że w pierwszej kolejności należy badać zamiar towarzyszący sprawcy. Dopiero wgląd na wszystkie okoliczności sprawy pozwala na ustalenie zamiaru oskarżonego, a nie tylko rodzaj i sposób użytego przez niego narzędzia. Sąd I instancji nie dostrzega prawidłowo ani motywów zachowania K. S., ani też jego zachowania po zadanych ciosach, a jedynie poprzez sam przedmiot, który służył do zadania ciosu, jak i miejsce jego zadania, ustala, że oskarżony narażał bezpośrednio pokrzywdzonego na najcięższe skutki. Dla sądu odwoławczego jest oczywistym, że oskarżony chciał zrobić fizyczną krzywdę pokrzywdzonemu, chciał go pobić - w znaczeniu zadać mu ból, a także poniżyć i zastraszyć, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że jednocześnie chciał narazić pokrzywdzonego na śmierć albo na ciężkie uszkodzenie ciała, a przy tym narazić bezpośrednio na takie

niebezpieczeństwo. Już tylko logika wskazuje, że wątpliwym jest, by takowe narażenie sprawca chciał dodatkowo uzewnętrzniać, w znaczeniu „pokazać” widowni stojącej obok (dwaj nieustaleni koledzy) i innym potencjalnym mieszkańcom osiedla (zdarzenie rozegrało się koło wejścia do klatki schodowej). Zamiarem K. S. (1) było odegranie się na pokrzywdzonym, z którym pozostawał od dłuższego czasu w konflikcie. Z pewnością także zamiarem K. S. nie była żadna rozmowa (jak twierdzi apelant), a jeśli już oskarżony zamierzał wówczas wyjaśnić z pokrzywdzonym ich spór, to ustalone zachowanie K. S. wskazuje, że chciał to uczynić i uczynił w sposób siłowy. Z racji ilości i jakości ciosów można byłoby rozważyć usiłowanie ze strony K. S. spowodowania u pokrzywdzonego poważniejszych skutków w postaci np. złamania ręki, barku czy uszkodzenia powłok głowy, ale brak podstaw do uznania, by samo tylko użycie faktycznie niebezpiecznego narzędzia i jeden cios ostatecznie trafiony w głowę, pozwalał już na ustalenie zamiaru popełnienia przez sprawcę czynu, o jakim mowa w art. 160 §1 kk. Potwierdzeniem powyższego jest wyrok Sądu Apelacyjnego w

Poznaniu z dnia 7 listopada 2018 r. II AKa 148/18, Teza 1: „Ustalenie tego zamiaru powinno być wynikiem jednoznacznej oceny dowodów dokonanej przez Sąd orzekający z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jak również z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego. Zapatrywanie, że rodzaj użytego narzędzia oraz siła i umiejscowienie ciosów są elementami dowodowymi, które częstokroć mogą prawie jednoznacznie świadczyć o zamiarze zabójstwa..., jednakże sumie tych elementów nie można nadawać waloru dowodów automatycznie przesądzających, że sprawca działał w takim właśnie zamiarze, lecz należy zawsze sięgać również do innych okoliczności czynu, ponieważ dopiero uwzględnienie wszystkich składników zdarzenia pozwala prawidłowo ustalić, jaki był rzeczywisty zamiar sprawcy”.

Art. 160 kk nie stanowi także generalnego typu penalizującego spowodowanie jakiegokolwiek niebezpieczeństwa dla innych osób. Do przyjęcia odpowiedzialności konieczne jest zaistnienie skutku w postaci

obiektywnie istniejącego potencjału niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i to niebezpieczeństwa bezpośredniego. Rację ma skarżący gdy podnosi, iż z treści opinii biegłego nie wynika, aby na skutek uderzenia pokrzywdzonego w głowę (to zaatakowane miejsce było najbardziej wrażliwe i newralgiczne), powstało bezpośrednie niebezpieczeństwo wskazane w omawianym przepisie. Istotą strony przedmiotowej czynu określonego w art. 160 § 1 kk jest stworzenie przez sprawcę takiej sytuacji faktycznej, w której istnieje bezpośrednie niebezpieczeństwo, grożące realnie nastąpieniem skutku w postaci śmierci, ciężkiego uszkodzenia ciała, względnie ciężkiego rozstroju zdrowia człowieka. Bezpośredniość realnie grożącego niebezpieczeństwa oznacza, iż w sytuacji przez sprawcę już stworzonej, a więc bez dalszej akcji z jego strony, istnieje już duże prawdopodobieństwo nastąpienia w najbliższej chwili wymienionych skutków. Tymczasem w realiach sprawy, głównie w świetle opinii biegłego, powyższa okoliczność nie wynika. Istotą strony przedmiotowej czynu określonego w art. 160 § 1 kk jest stworzenie przez

sprawcę takiej sytuacji faktycznej, w której istnieje bezpośrednie niebezpieczeństwo, grożące realnie nastąpieniem skutku w postaci śmierci, ciężkiego uszkodzenia ciała, względnie ciężkiego rozstroju zdrowia człowieka. Bezpośredniość realnie grożącego niebezpieczeństwa oznacza, iż w sytuacji przez sprawcę już stworzonej, a więc bez dalszej akcji z jego strony, istnieje duże prawdopodobieństwo nastąpienia w najbliższej chwili wymienionych skutków – tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2023 r. II AKa 483/21.

Zdaniem sądu odwoławczego w składzie rozpoznającym przedmiotową apelację, jak już zasygnalizowano powyżej, w zachowaniu oskarżonego opisanym w punkcie II aktu oskarżenia, można byłoby doszukiwać się usiłowania spowodowania przestępstwa, o jakim mowa w art. 157 § 1 kk. Jest to jednak czyn zagrożony karą do lat 5 pozbawienia wolności, a więc surowiej aniżeli czyn, o jakim mowa w art. 160 §1 kk, co powoduje, że kierunek wniesionej apelacji (na korzyść) nie pozwalałby na zakwalifikowanie

zachowania K. S. z tego przepisu.

Wbrew twierdzeniom apelanta przedmiotowe spowodowanie obrażeń na ciele pokrzywdzonego miało charakter czynu chuligańskiego.

Słusznie sąd rejonowy ustalił, iż oskarżony czynu tego dopuścił się publicznie, bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego (art. 57a § 1 kk). Argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w zakresie ustaleń chuligańskiego charakteru zachowania nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wartości zebranych dowodów została w tym względzie dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym kontekście, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym i jako taka w pełni korzysta z ochrony art. 7 kpk.

Warunkiem uznania danego czynu zabronionego za występki o charakterze chuligańskim jest łączne spełnienie wszystkich przesłanek, o jakich stanowi komentowany przepis. Jednym z nich jest to, aby jego sprawca działał publicznie. Z publicznością działania

będziemy mieli do czynienia wówczas, gdy czyn sprawcy – z uwagi na miejsce, okoliczności lub sposób jego popełnienia – może być dostrzeżony przez większą, bliżej nieoznaczoną liczbę osób (por. wyr. SN z 3.8.1972 r., Rw 743/72, Legalis; uchw. SN z 20.9.1973 r., VI KZP 26/73, OSNKW 1973, Nr 11, poz. 132, z glosami T. Bojarskiego, PiP 1974, Nr 6, s. 174 i n. oraz W. Kubali, OSPiKA 1974, Nr 5, poz. 100, a także E. Szwedka, NP 1974, Nr 4, s. 538 i n.). Chodzi przy tym o publiczność działania jako cechę faktyczną, którą powinien charakteryzować się występki o charakterze chuligańskim. Działanie w miejscu publicznym to oczywiście nie to samo, co działanie publicznie, w przedmiotowej jednak sprawie oba te pojęcia łącznie charakteryzują zachowanie oskarżonego K. S. (1). Sąd odwoławczy zważył, że w przedmiotowej sprawie ponad wszelką wątpliwość ustalono, iż jego zachowaniu przyglądało się - bez mała jak widzowie w teatrze - dwóch jego nieustalonych znajomych, stojąc bardzo blisko zdarzenia, gdzie jeden z nich na prośbę oskarżonego nawet przytrzymał psa sprawcy, by K. S. (1) miał dostatecznie wolne ręce i swobodę do zadania kolejnych ciosów pokrzywdzonemu. Także

ze względu na miejsce działania tj. środek dnia i środek osiedla mieszkaniowego, jego zachowanie mogło być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, gdzie K. S. (1) miał tego świadomość. Drugim warunkiem „chuliganki” jest działanie bez powodu albo z oczywiście błahego powodu. Ocena tej przesłanki musi mieć charakter obiektywny. I tak: nawet przyjmując, że zachowanie oskarżonego wobec P. K. miało jakiś związek z niewłaściwym, uprzednim zachowaniem brata pokrzywdzonego czy nawet jego samego, to brutalna napaść na pokrzywdzonego dokonana w biały dzień, przed jego domem, być może na zasadzie jakiejś zbiorowej odpowiedzialności rodzinnej, wypełnia ową „błahość” czy bardziej „brak” powodów w zachowaniu. Sprawca działa bowiem bez powodu także wówczas, gdy w powszechnym odczuciu brak jest przyczyny, która uzasadniałaby podejmowaną aktywność. „Znamię działania bez powodu albo z oczywiście błahego powodu należy rozumieć w taki sposób, że nie istnieje racjonalny motyw działania lub działaniu sprawcy brak wszelkiej racji” – tak przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5

czerwca 2019 r sygn.
II AKa 159/19: (opubl
www.orzeczenia.ms.gov.pl).
K. S. (1) swoim
zachowaniem względem
pokrzywdzonego
niewątpliwie okazał rażące
lekceważenie porządku
prawnego. Uzewnętrznił
dobitnie, że nie
przywiązuje on wagi
i nie ma szacunku
dla wyznaczanych przez
prawo reguł
postępowania, postanowił
samemu wymierzyć
pokrzywdzonemu swoistą
karę za jakieś zachowania
z przeszłości, dokonał
odwetu postępując
brutalnie i bez mała
popisując się dodatkowo
swoją brutalnością przed
kolegami.

Zważywszy na
okoliczności zachowania
się oskarżonego,
konieczność stosowania
wobec K. S. najsurowszego
środka zapobiegawczego,
którego podstawą była
także obawa bezprawnego
wpływania na
pokrzywdzonego, a także
uprzednią karalność, sąd
odwoławczy za zasadne
uznał wymierzenie za ten
czyn, w oparciu o przepis
art. 157 §2 kk w zw.
z art. 57a § 2 kk
kary 1 roku pozbawienia
wolności. Wnioskowana
przez apelanta kara
6 miesięcy nie byłaby
w stanie właściwie
odzwierciedlać stopnia
zawinienia i społecznej
szkodliwości
chuligańskiego

zachowania się K. S., będącego swoistą wendettą za jakieś wcześniejsze nieporozumienia pomiędzy stronami.

Ad.3.

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary - vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90 (opubl. OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę

co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

Oskarżony K. S. (1) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 56,8805g oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 55,0558 g tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Za ten czyn sąd meriti wymierzył oskarżone mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak wymierzona kara w żadnym wypadku nie może zostać uznana za rażąco za wysoką. Posiadana ilość marihuany to liczba dawek konsumpcyjnych od 57 do 114, która pozwalałaby na wprowadzenie w stan odurzenia od 57 do 114 osób nieuzależnionych albo od 28 do 57 osób uzależnionych. Jeśli chodzi o posiadaną amfetaminę to jest to

już ilość odpowiadająca
aż ok. 550 dawkom
konsumpcyjnym, która
pozwalałaby na
wprowadzenie w stan
odurzenia od 192 do
576 osób nieuzależnionych
albo od 96 do
288 osób uzależnionych.
Chodzi przy tym o tzw.
narkotyk twardy, silnie
uzależniający i wysoce
niebezpieczny dla zdrowia
i życia człowieka. Jeśli się
zważy dodatkowo, że K. S.
(1) zaledwie rok wcześniej
został skazany za tożsame
przestępstwo (posiadanie
znacznej ilości narkotyku),
to wymiar 2 lat i 6 miesięcy
za przypisany czyn niczym
i nikogo nie razi.

Zmiana wysokości kary
łącznej pozbawienia
wolności orzeczonej wobec
skazanego wynikała ze
zmiany kwalifikacji
prawno karnej czynu
przypisanego K. S.
ostatecznie przez sąd
odwoławczy, w ramach
czynu opisanego w
punkcie 2 wyroku (punkt
II aktu oskarżenia) i
wymierzenia za ten czyn
kary 1 roku pozbawienia
wolności (w miejsce
orzeczonej pierwotnie
kary 1 roku i 6 miesięcy
pozbawienia wolności). Z
racji bliskości czasowej
obu zachowań oraz
okoliczności obu czynów,
za zasadne uznano
orzeczenie kary łącznej w
oparciu o zasadę mieszaną
i orzeczenie kary łącznej 3
lat pozbawienia wolności.

<p>W ocenie sądu odwoławczego dywagacje apelanta o powodach, dla których K. S. miał wejść w posiadanie narkotyków (wejście przez oskarżonego w posiadanie narkotyków miało się wiązać z poszukiwaniem środków, które miały pomóc oskarżonemu w opanowaniu emocji, z którymi sobie nie radził na skutek długotrwałego konfliktu z pokrzywdzonym) są gołosłowne, nielogiczne, nieracjonalne i nie znajdują poparcia w zgromadzonych w sprawie dowodach.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>a. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 2 miesięcy za czyn przypisany w punkcie 1, - przyjęcie, iż czyn przypisany w punkcie 2 wyczerpuje dyspozycję art. 157 §2 kk i wymierzenie za niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, - zmianę punktu 3 wyroku i wymierzenie kary łącznej w rozmiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności; - ewentualnie o złagodzenie wymierzonych wobec oskarżonego kar 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny - a</p> <p># niezasadny - b</p>		

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- sprawstwo i wina w zakresie czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku; orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk w związku ze skazaniem za czyn związany z uszkodzeniem ciała pokrzywdzonego, od oskarżonego K. S. (1) na rzecz P. K. zadośćuczynienia w kwocie 5.000 złotych; rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie pierwszoinstancyjne;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
- omówiono powyżej w pkt 3.1.; wysokość zadośćuczynienia nie sprzeciwia się okolicznościom sprawy, nie była skarżona przez którąkolwiek ze stron;	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
zmiana opisu i kwalifikacji prawnej czynu związanego z zachowaniem wobec pokrzywdzonego P. K., rozstrzygnięcie o reakcji karnej co do wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności za ten czyn oraz o wysokości kary łącznej, - a w konsekwencji powyższego: - uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej zawarte w punkcie 3, - uznanie oskarżonego K. S. (1), w miejsce czynu przypisanego w punkcie 2 wyroku, za winnego tego, że w dniu 4 października 2022r. w R. uderzył kilkakrotnie pokrzywdzonego P. K. pałką teleskopową	

w ramię, przedramię oraz głowę, powodując u niego uraz głowy z pogrubieniem tkanek miękkich na sklepiści głowy wraz z ranami tłuczonymi, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas trwający nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu Kodeksu karnego, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, czym wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności,

- połączenie orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kary pozbawienia wolności łączy i wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności,

- przyjęcie, że orzeczony w punkcie 4 środek kompensacyjny oraz orzeczony w punkcie 5 środek karny następują w związku ze skazaniem wyczerpującym wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk, o jakim mowa w wyroku sądu odwoławczego,

- przyjęcie, że dokonane w punkcie 6 zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania następuje na poczet kary łącznej, o jakiej mowa w wyroku sądu odwoławczego i ograniczenie tego okresu do dnia 2 maja 2023r. godz.13:15 – na skutek ustalenia po dokładnej analizie akt sprawy, iż od dnia 2 maja 2023r. godz.13:15 oskarżonemu wprowadzono do wykonywania kare pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie karnej tj. sprawie Sądu Rejonowego w Radomsku sygn.. II K 1053/21 (zawiadomienie Aś w/m k.273);

Zwięźle o powodach zmiany

- szerzej wskazano w rubryce 3.1.;

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 3 wyroku	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 kpk, który nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji (art. 627 kpk) oraz na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust.

1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina i sprawstwo w zakresie czynu z punktu 2 wyroku, kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------